

Prædiken til 9. søndag efter trinitatis

Luk. 12, 32-48

”Frygt ikke”, siger Jesus. ”For jeres fader har besluttet at give jer Riget”. Og som det lyder i evangelietekstens sidste linjer: ”Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af. Og den, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af”.

Frygt ikke. Ja, jeg kan egentlig godt forstå, at Peter får nervøse trækninger og stiller det helt rimelige spørgsmål, om det nu også er dem, altså disciplene, Jesus taler til. For der er da egentlig rigeligt at frygte. Især når den lignelse, Jesus fortæller, handler om dommedag: om Herren, der bryder op fra brylluppet og som forventer at finde sine tjenere vågne, når han banker på døren i en sen nat-tetime.

Peter og de andre disciple havde forladt deres gammelkendte omgivelser; nogle havde ladet fiskenet være fiskenet; andre havde overladt marker og landbrugsredskaber til deres brødre og var brudt op fra deres familie og by. De havde allerede givet deres gamle liv bort. De havde solgt deres ejendele og delt pengene ud til almisser. Det var ikke *det*, der for alvor nagede Peter og fik ham til at spørge Jesus, om det virkelig var dem, han talte til.

Nej. Det der for alvor nagede Peter blev vækket af disse to ord: Frygt ikke. For frygten var til at tage og føle på. Den lå og lurede i hver eneste skygge. Og blot han havde et øjeblik for sig selv, hvor tankerne kunne vandre frit, havde den med at lægge sig som en dyne af usikkerhed over hele hans sind. For hvad var han egentlig gået ind til? Alle de store og mærkelige ord om at døden nu havde mistet sin magt, at kærligheden var stærkere end hadet, at livet ikke bare var et flygtigt øjeblik men et evigt liv. Alle de ord, som Jesus sagde, de blev jo modsagt af alt det, Peter kunne se og høre: at mennesker stadig døde; at hadet trivedes i bedste velgående – endda i så høj grad, at Jesus og discipelflokken ofte måtte tage benene på nakken før ophidsede folkeskarer greb til korpørlig vold; ja, selv når naturen om efteråret skiftede farvedragt, var det for Peter og alle andre en påmindelse om, at livet er flygtigt og intet varer evigt.

Det var altså denne voldsomme kontrast mellem Jesu ord og så alt det, Peter med sine sanser kunne erfare, der nagede ham. Der var noget, der ud fra almindelig sund fornuft ikke stemte. Og det foruroligede ham.

Og hvad det angår, er vi ikke en disse anderledes stillet end den frygtssomme Peter. For også til os lyder Jesus ord: Frygt ikke! Men hvad kan vi næsten andet end at frygte?

Jeg tror ikke, jeg er den eneste, der kan blive helt svimmel ved at følge nyhederne om verdens gang i disse dage, uger og måneder. Ebola-epidemien i Vestafrika; krigen i Gaza mellem Hamas og Israel; borgerkrigen i Øst-ukraine; Yazidi-kurdere, der i vild flugt fra den Islamiske Stats tropper må søge helle på en bjergtop; et Irak hvor de tiloversblevne fra landets kristne mindretal hver eneste dag – med et ”N” for ”Nazaræer” malet på deres huse - må frygte det værste. Grusomme billeder af blodige kors på Ninivesletten. Måske er der mennesker, som har en evne til at ryste alle disse billeder og nyheder af sig og med et skuldertræk tilføje, at alt dette da intet har med mig at gøre. Men det er nok alligevel de færreste. Det er, som om vores tid bærer en særlig form for ustabilitet i sig; som en gammel verdensorden, der brydes op; puslespilsbrikker der kastes op i luften og hænger dér i en tøyen, inden et nyt billede danner sig. Og det er præcis den uro, den ustabilitet, der fornemmes helt ind i knoglerne, når vi i denne tid er vidner til verdens gang.

Netop derfor rammer Jesu ord også os så hårdt, som de gør: Frygt ikke! Man kan sige, at buen spændes til det yderste; konflikten mellem det, vi kan erfare - alt det frygtelige – og så Jesu ord om ikke at frygte: Den konflikt har sit tag i os og gør nærmest fysisk ondt på os.

Det er en af grundene til, at det er så svært at være kristen. Kristendommen er ikke for

tøsedrenge. Vi er måske ikke vant til at se det på den måde, men kristendommen er en umådelig hård religion. Og det er den, fordi dens inderste, dens hjerteslag, er en gave fra Gud til mennesker. Evangeliet er, at vi med Guds søn, Jesus fra Nazaret, den korsfæstede Kristus, får overdraget den største gave af alle: friheden og glæden. Dette er kristendommens inderste hemmelighed, og vi er dens forvaltere.

Men samtidig er der også noget, som evangeliet ikke giver os. For havde vi da bare en hellig manual med alle svarene i, så var det intet problem. Se bare på de islamiske fundamentalister rundt omkring i verden; lyt til de langskæggede fascister i Islamisk Stat. For dem er der ingen rådvildhed eller frygtssomhed. Alt er der med den religiøse lov givet et svar på, lige fra madforskrifter over løsninger på selv de mindste ægteskabelige problemer til en stats indretning med domstole og ledelse. En religiøs pakkelse, klappet og klar!

Men så let slipper vi ikke. Vi har ikke noget at slå andre i hovederne med; vi har ikke nogen højglanspoleret religiøs lov, der kan dele tilværelsen op i sort og hvidt, rent og urent, Haram og Hallal, Kosher og Treif, så det hele går op i en højere enhed. Men dermed er kristendommen også langt mere radikal end selv den mest yderliggående fortolkning af islamisk sharia. Og det skyldes, at vi med evangeliet fastholdes i en grundlæggende sårbarhed som forvaltere af den frihed og den glæde, som evangeliet skænker os.

Det er derfor, at kristendommen er en barsk religion: den giver os intet at slå de andre i hovederne med; ingen lov; kun dette: elsk

din næste og frygt ikke. Den lov, det bud, der hersker i kristendommen er derfor langt hårdere end selv den mest yderliggående fortolkning af den islamiske sharia-lovgivning. For den sætter os fri, samtidig med at den forpligter os på at forvalte glæden med en frimodighed, der svarer til dens indhold.

Ja, måske er kristendommen slet ikke nogen religion, når det kommer til stykket. Måske er den noget så skrøbeligt som et ord, der blev kød og blod. En guddommelig kærlighedserklæring der lyder til os fra krybben i stalden over korset på højen til den tomme grav påskemorgen. En kærlighedserklæring vi aner en svag genklang af i blikket i et nyfødt barns øjne; i synet af det spæde morgenlys, der bryder mørket; i den fuldstændig overrumplende erfaring af, at nogen vil have med mig at gøre, selvom jeg er den, jeg er.

Deri ligger evangeliets komplet revolutionerende budskab om frihed og glæde. Og derfor kan vi i den kristne tro – på trods af hver erfaring; på trods af ebola, fladpandet fundamentalisme, hysterisk nationalisme og alt det andet, der hører til verdens skæve gang - på trods af det kan vi med evangeliet i ryggen og med fuldtone frimodighed påstå, at glæden er den største.

Og med det evangelium i ørene må vi så for alvor mande os op. For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed. Og – som sagt – den, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af.

Amen.

Mikkel Crone Nielsen
Ryslinge Frimenighed

Salmer:
413, 728, 276, 710

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk